

Άρθρα

Ο Αλέξης και οι αποφάσεις «ντροπή» της δικαιοσύνης

6 Δεκεμβρίου 2019, 13:51

Της Μαρίας Στεργίου

Δικηγόρου

Δεκέμβρης 2008... Παιδιά 15-16 χρόνων στο δρόμο, στην πιο όμορφη και αθώα ηλικία τους, μόλις ξεκινώντας να ανακαλύπτουν τη ζωή στα σοκάκια και στις πλατείες, δύο αστυνομικοί, ένα όπλο, δύο πυροβολισμοί σε ευθεία βολή και ένα 15χρονο παιδί νεκρό στο χώμα. Φωνές όπως, «Πιστολιά έριξε!», « Τον χτύπησε ρε!» να αντιλαλούν στα Εξάρχεια... Ανησυχία στους δρόμους, στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, στην τηλεόραση. Μαθητής 15 χρόνων, νεκρός από αστυνομικούς. Αθήνα, Εξάρχεια, 6 Δεκέμβρη 2008. Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος : το παιδί που έπεσε νεκρό στο χώμα και εκείνο το βράδυ δεν μπορούσε να φανταστεί ούτε ο ίδιος ούτε και η οικογένειά του πως το νήμα της ζωής του θα κοβόταν έτσι απλά, εύκολα, γρήγορα, με μία σφαίρα, με συνοπτικές διαδικασίες, στο ψαχνό, από δύο

αστυνομικούς, οι οποίοι εκμεταλλευόμενοι τη θέση εξουσίας στην οποία βρίσκονταν θέλησαν να σπάσουν τον τσαμπουκά άοπλων παιδιών. «Στις τράπεζες λεφτά,στη νεολαία σφαίρες, ήρθε η ώρα για τις δικές μας μέρες», ήταν το σύνθημα που φώναξε με σθένος η νεολαία που ξεχύθηκε στους δρόμους καταδικάζοντας τη στυγνή δολοφονία του 15χρονου παιδιού.

Εντεκα χρόνια έπειτα από την ειδεχθή, εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια στις 6 Δεκεμβρίου 2008 μεταξύ 20:45 και 21:00 από τους δύο αστυνομικούς -ειδικούς φρουρούς Επαμεινώνδα Κορκονέα και Βασίλειο Σαραλιώτη, οι οποίοι θέλησαν να σπάσουν τον τσαμπουκά στα νέα άοπλα και αμούστακα παιδιά που βρίσκονταν εκεί, ολοκληρώθηκε η εκδίκαση του δεύτερου βαθμού της υπόθεσης, που είναι και ο τελευταίος βαθμός εκδίκασης της ουσίας, με τους δύο αμετανόητους δράστες να είναι πλέον ελεύθεροι. Ο μεν συνεργός της στυγνής δολοφονίας, Βασίλειος Σαραλιώτης αθώωθηκε από το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Κακουρηγημάτων της Λαμίας, ελλείπει διπλού δόλου λόγω αμφιβολιών, γεγονός το οποίο ανέτρεψε την πρωτόδικη καταδίκη του. Όσο για το φυσικό αυτουργό της ειδεχθούς δολοφονίας του 15χρονου Αλέξανδρου στα Εξάρχεια, καταδικάστηκε ομόφωνα για ανθρωποκτονία με πρόθεση από άμεσο δόλο και όχι ενδεχόμενο, ωστόσο έπειτα από προκλητική και μεθοδευμένη έγκριση του Εισαγγελέα, αναγνωρίστηκε το ελαφρυντικό του πρότερου σύννομου βίου, και έτσι επιβλήθηκε η ποινή κάθειρξης 13 ετών, ενώ είχε εκτίσει σχεδόν 11 χρόνια. Συνεπώς ο ένας αθώος και ο έτερος, ο φυσικός αυτουργός, ο δολοφόνος του Αλέξανδρου, έσπασε τα ισόβια και αποφυλακίσθηκε, αφού στο χρόνο που είχε εκτίσει προσμετρήθηκε ο ευνοϊκός υπολογισμός της εργασίας που παρείχε μέσα στις φυλακές. Επρόκειτο για ξεκάθαρη πρόκληση, αφού ούτε καν τα 15 χρόνια δεν ολοκλήρωσε μέσα στη φυλακή, διάστημα το οποίο προβλέπουν οι ευνοϊκότερες διατάξεις του νέου Ποινικού Κώδικα. Ένας άνθρωπος που αποκαλούνταν «Ράμπο» της αστυνομίας πώς είναι δυνατό να έχει πρότερο σύννομο βίο;

Με φόντο μία άδεια και βουβή δικαστηριακή αίθουσα η οποία κατάπια όλες τις αντιδράσεις που είχε προκαλέσει και κάθε χρόνο τέτοια μέρα προκαλεί το ειδεχθές έγκλημα, όλα τα Δεκεμβριανά γεγονότα του 2008, σε μία επαρχιακή πόλη, απομακρυσμένη από το κέντρο των εξελίξεων, από την Αθήνα, όπου είναι ο τόπος τελέσεως του εγκλήματος, και μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, με απόφαση δυστυχώς του Αρείου Πάγου, ο οποίος μη σκεπτόμενος τις ψυχοφθόρες συνέπειες της δίκης για την οικογένεια του νεκρού παιδιού και προσπαθώντας να αποπροσανατολίσει την κοινή γνώμη, αποδέχθηκε την αίτηση του Ε. Κορκονέα, ο οποίος επικαλέστηκε τον κίνδυνο τον οποίο θα διέτρεχε η ζωή του, σε περίπτωση που η υπόθεση εκδικαζόταν στην Αθήνα. Να σημειωθεί πως η πρωτοβάθμια καταδίκη του Κορκονέα σε ισόβια κάθειρξη για ανθρωποκτονία με άμεσο δόλο, και του Σαραλιώτη ως συνεργού αυτού, ήταν η πρώτη καταδίκη της αστυνομικής βίας. Η δευτεροβάθμια εκδίκαση της αποτρόπαιας, ειδεχθούς και στυγνής δολοφονίας του 15χρονου μαθητή εξελίχθηκε αθόρυβα και χωρίς την πρέπουσα δημοσιότητα, ενώ η υπόθεση αφορούσε και αφορά την ελληνική κοινωνία σε μέγιστο βαθμό, διότι αντέδρασε

στον άδικο και σκληρό χαμό του Αλέξανδρου, ο οποίος ξεσήκωσε σθεναρά την κοινή γνώμη, συγκλόνησε και σημάδεψε τις νέες γενιές, οι οποίες χωρίς φόβο ξεχύθηκαν στους δρόμους και επαναστάτησαν, εξεγέρθηκαν, αναζητώντας μέχρι σήμερα το γιατί καθώς και την αποκατάσταση της δικαιοσύνης μέσω της τιμωρίας των δραστών, την οποία επιβάλλει το αίμα που έτρεχε από την καρδιά του Αλέξανδρου, από τον δέκατο θωρακικό σπόνδυλο, όπου οι σφαίρες τον πέτυχαν και του στοίχισαν τη ζωή του, προκαλώντας του ακαριαίο θάνατο. Ο ίδιος έγινε ένα σύνθημα, μία λέξη σε ένα τοίχο, μία ζωγραφιά σε ένα μάρμαρο, μία φωτογραφία σε μία εφημερίδα, ένας τίτλος σε ένα ρεπορτάζ, ενώ σήμερα θα ήταν ζωντανός, θα έβγαине με τους φίλους του, θα σπούδαζε ή θα εργαζόταν όπως και τα περισσότερα παιδιά της γενιάς του, της δικής μας γενιάς...

Συγκεκριμένα, μετά την απολογία των κατηγορουμένων και εν απουσία των συνηγόρων της πολιτικής αγωγής της οικογένειας, του κ. Νίκου Κωνσταντόπουλου και της κ. Ζωής Κωνσταντοπούλου, ο Εισαγγελέας Εφετών πρότεινε αλλαγή του κατηγορητηρίου των δύο κατηγορουμένων. Συγκεκριμένα, για τον Κορκονέα πρότεινε μεν την καταδίκη του για ανθρωποκτονία από πρόθεση μεταβάλλοντας, ωστόσο την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος, και συγκεκριμένα το βαθμό του δόλου, ήτοι από άμεσο δόλο (δόλο σκοπού) σε ενδεχόμενο δόλο, ο οποίος είναι το τελευταίο σκαλοπάτι στη βαθμίδα του δόλου και ένα βήμα πάνω από την ενσυνείδητη αμέλεια, εξηγώντας ότι ο Κορκονέας προέβλεψε το ενδεχόμενο αποτέλεσμα της εγκληματικής του ενέργειας χωρίς όμως να το επιδιώξει. Ο Εισαγγελέας πρότεινε, κατάφωρη αλλοίωση της πρωτόδικης καταδίκης του Ε. Κορκονέα, ο οποίος χωρίς να έρθει αντιμέτωπος με την παραμικρή απειλή για τη ζωή του, χωρίς κάποιον από τα παιδιά να είναι οπλισμένο εναντίον του, δίχως να βρίσκεται σε κατάσταση άμυνας και ενεργώντας σε ήρεμη ψυχική κατάσταση, χωρίς να τον κατακλείουν συναισθήματα φόβου, τρόμου ή βρασμού ψυχικής ορμής έβγαλε το περιστροφο και σημάδεψε δεκαπεντάχρονα παιδιά με άμεσο δολοφονικό δόλο. Το γεγονός ότι η καταδίκη σε ανθρωποκτονία είτε με άμεσο είτε με ενδεχόμενο δόλο επιφέρει την ίδια ποινή, (άρθρο 299 παρ. 1 Π.Κ.), την ποινή της ισόβιας κάθειρξης, δεν έχει καμία απολύτως σημασία, καθώς η αναγνώριση του ενδεχόμενου δόλου θα άνοιγε, το δρόμο σε αίτημα αναγνώρισης ελαφρυντικών από την πλευρά της υπεράσπισης, ελαφρυντικά τα οποία δεν είχαν αναγνωρισθεί πρωτοδίκως, με άμεσο σκοπό να σπάσουν τα ισόβια. Κατά την αποδεικτική διαδικασία, από την εξέταση των μαρτύρων αλλά και από τις ίδιες τις απολογίες των κατηγορουμένων, διαπιστώθηκε ο άμεσος δόλος, ωστόσο ο Εισαγγελέας, αντιφατικά και άκρως προκλητικά πρότεινε καταδίκη για ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο, προβαίνοντας και ο ίδιος σε αμαύρωση της μνήμης ενός αδικοχαμένου νέου καθώς επίσης και σε συσκότιση της υπόθεσης, αντιπαρερχόμενος το γεγονός ότι ο Ε. Κορκονέας έβγαλε το όπλο και σε ήρεμη ψυχική κατάσταση το έστρεψε έναντι των αθώων παιδιών, πυροβόλησε σε ευθεία βολή, όχι αποδεχόμενος το ενδεχόμενο να επιφέρει το θανατηφόρο αποτέλεσμα, αλλά επιλέγοντας το θανατηφόρο αποτέλεσμα.

Από την άλλη πλευρά, πρότεινε την αθώωση του Βασίλη Σαραλιώτη, ισχυριζόμενος ότι δεν αποδεικνύεται απλή ή άμεση συνέργεια στην εγκληματική ενέργεια του Κορκονέα, ότι

απέχει ο ψυχικός κόσμος του από εκείνον του τελευταίου και ότι επρόκειτο για ένα συγκυριακό και συμπτωματικό συμβάν ανομίας, ενώ συνέδραμε το φίλο και συνάδελφό του στην τέλεση της δολοφονίας από την αρχή μέχρι το τέλος, με άμεση και όχι απλή συνέργεια, για την οποία εν τέλει καταδικάστηκε, ενθαρρύνοντάς τον και μη αποτρέποντάς τον, έχοντας εξέλθει μαζί του από το περιπολικό, πετώντας την κρότου λάμψης στο σημείο που βρίσκονταν τα παιδιά, στεκόμενοι και οι δύο προκλητικοί, επιθετικοί και χυδαία υβριστικοί, χωρίς να υπάρχει αποστασιοποίηση μεταξύ τους σε κανένα στάδιο, με κινήσεις συντονισμένες σαν σε χορογραφία, εμφορούμενοι από διάθεση συμπαράστασης, ομοθυμίας και ομοψυχίας. Μετά την τέλεση του εγκλήματος αποχωρούν με ηρεμία, με αργό περιπατητικό βήμα, αγνοώντας τις σπαρακτικές κραυγές των παιδιών που βίωσαν τη στυγνή δολοφονία του Αλέξανδρου, και αντί να βρίσκονται σε συγκλονισμό και κατάρρευση όπως συμβαίνει συνήθως όταν γίνεται κάτι απρόσμενο και αδόκητο καταλήγουν να κάνουν εναλλάξ ψευδείς εγγραφές στον ασύρματο περί κινδύνου της ζωής τους με απόλυτη ψυχραιμία, συντονισμό και μία πέρα για πέρα αποφασιστικότητα να συγκαλύψουν το έγκλημα που μόλις είχαν τελέσει. Μάλιστα, ο φυσικός αυτουργός του εγκλήματος, ο Κορκονέας το πρώτο πράγμα που σκέφθηκε μετά από τον πυροβολισμό, όπως και ο ίδιος ανέφερε χαρακτηριστικά, ήταν η Ένορκη Διοικητική Εξέταση που θα ακολουθούσε, αναφορικά με τη χρήση όπλου, γεγονός το οποίο αποδεικνύει περίτρανα την πλήρη αδιαφορία και την απάθειά του απέναντι στο έννομο αγαθό της ζωής που μόλις είχε προσβάλει. Η συντονισμένη δράση τους έγινε φανερή και από την κοινή υπερασπιστική γραμμή, και συγκεκριμένα περί εξοστρακισμού της σφαίρας, περί ενσυνείδητης αμέλειας, βρασμού ψυχικής ορμής, περί μη ικανότητας του Σαραλιώτη να προβλέψει και να αποτρέψει την πράξη του Κορκονέα, υποπίπτοντας σε διαρκείς αντιφάσεις, , ενώ ο πιο δηλητηριώδης ισχυρισμός ήταν εκείνος περί ανάρμοστης συμπεριφοράς του Αλέξανδρου και βάσει αυτού, τόσο οι κατηγορούμενοι όσο και οι συνήγοροι υπεράσπισης σε πρώτο και δεύτερο βαθμό, δε δίστασαν να εκτοξεύσουν ανενδοίαστα και ανερυθρίαστα λοιδορίες, αμαυρώνοντας και σπιλώνοντας τη μνήμη ενός νεκρού δεκαπεντάχρονου παιδιού, χωρίς κανένα ίχνος σεβασμού στην οικογένεια του Αλέξανδρου.

Η προκλητική εισαγγελική πρόταση για την καταδίκη του Κορκονέα για ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο και όχι άμεσο δόλο αφενός, και αθώωση του έτερου κατηγορούμενου – συνεργού Β. Σαραλιώτη αφετέρου, άνοιξε το δρόμο και έστρωσε το έδαφος στους συνηγούς υπεράσπισης των δύο κατηγορουμένων να προβούν σε μία θρασύτατη προσπάθεια θυματοποίησης των αμετανόητων δραστών, οι οποίοι επιμένουν να μη ζητούν συγγώμη, αποδίδοντας τη δολοφονία του Αλέξανδρου στην ενσυνείδητη αμέλεια του Κορκονέα χωρίς συνέργεια του Σαραλιώτη, εξομοιώνοντας την με ατύχημα, με ένα ατυχές συμβάν, ενώ παράλληλα προέβησαν ξανά σε αμαύρωση της μνήμης του νεκρού Αλέξανδρου. «Ένα λάθος έκανε, μην τον καταστρέψετε», απνύθινε αναίσχυντα ο συνήγορος υπεράσπισης του Κορκονέα προς τους δικαστές και τους ενόρκους, και ο τελευταίος σκότωσε ένα 15χρονο παιδί και μάλιστα εν ψυχρώ, του οποίου το χαμόγελο και τα όνειρα για το μέλλον έσβησαν μέσα σε μία στιγμή, ενόψει μίας επίδειξης εξουσίας αστυνομικών στα Εξάρχεια. Η προσπάθεια αποπροσανατολισμού των ενόρκων – λαϊκών δικαστών από την πλευρά της υπεράσπισης κατέστη απολύτως βεβαία μέσω της σύνδεσης

των Δεκεμβριανών με τα γεγονότα της Μαργίτ που ακολούθησαν το 2010, ενώ δεν παρέλειψαν να αναφερθούν και στα Εξάρχεια, ότι οι αστυνομικοί εκεί αντιμετωπίζουν καθημερινά κίνδυνο για τη ζωή τους, προσπαθώντας να εδραιώσουν στη συνείδηση των ενόρκων το γεγονός ότι ο Αλέξανδρος έφταιγε για την επίθεση των αστυνομικών και εν τέλει για τη δολοφονία του, επειδή μόνο και μόνο βρισκόταν στα Εξάρχεια!!!

Στις 19 Ιουνίου 2019, το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Λαμίας δεν προέβη στη λήψη μίας ιστορικής απόφασης όπως αναμέναμε, αλλά συναίνεσε σε μία ακραία μεθόδευση της υπεράσπισης. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο ενημερώθηκε ότι ο συνήγορος υπεράσπισης του Ε. Κορκοπέτα, εισήχθη ξαφνικά στο Νοσοκομείο στις 18 Ιουνίου, με αδυναμία παράστασής του στη δίκη και παράλληλα οι συνήγοροι υπεράσπισης του Β. Σαραλιώτη προέβησαν κωλύματα σχετικά με την αναβολή της δίκης εντός του μηνός Ιουνίου ισχυριζόμενοι επαγγελματικές υποχρεώσεις σε κατώτερα δικαστήρια. Είναι εμφανές ότι η υπεράσπιση των δύο αμετανόητων δραστών επεδίωξε με αναισχυντο τρόπο και εν τέλει επέτυχε την αναβολή της δίκης μετά την 1η Ιουλίου, ημερομηνία κατά την οποία τέθηκαν εν ισχύ οι διατάξεις του νέου Ποινικού Κώδικα, ο οποίος προβλέπει ευνοϊκότερη ποινική μεταχείριση για τους δύο δράστες. Ο Εισαγγελέας, δυστυχώς, δε δίστασε να συναίνεσει στην ακραία μεθόδευση της υπεράσπισης, αποδεχόμενος εξαιρετικά εύκολα την αναβολή της δίκης για μετά την 1η Ιουλίου. Χωρίς κανένα ίχνος προβληματισμού από την πλευρά των δικαστικών λειτουργιών περί της «τυχαίας» ασθένειας του συνηγόρου υπεράσπισης καθώς και χωρίς καμία προσπάθεια να ορίσουν ως ημερομηνία διεξαγωγής της δίκης μία ημέρα εντός του μηνός Ιουνίου, και παρά τις έντονες και εύλογες αντιδράσεις της πολιτικής αγωγής της οικογένειας του Αλέξανδρου, η δίκη αναβλήθηκε για την 29η Ιουλίου 2019, με καταφανή σκοπιμότητα ευνοϊκής ποινικής μεταχείρισης των δολοφόνων του Αλέξανδρου μέσω της εφαρμογής των νέων διατάξεων του Ποινικού Κώδικα. Ένα ολόκληρο σύστημα υποκίνησε με εκτρωματικό τρόπο τη συγκάλυψη της ειδεχθούς δολοφονίας του Αλέξανδρου. Με υπογραφή της απελθούσης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και με τις ευλογίες ενός διαβλητού και σαθρού συστήματος δικαιοσύνης άλλη μία φορά οι ένοχοι συγκαλύφθηκαν και η αξία της δικαιοσύνης παρέμεινε μία αξία αίολη, την οποία πάντα θα κυνηγάμε και εκείνη θα διαφεύγει, σαν την πεταλούδα στο φως... Η απελθούσα κυβέρνηση Τσίπρα, ο πρώην Υπουργός Δικαιοσύνης, όσοι βουλευτές ψήφισαν πριν τη διάλυση της Βουλής, άρον άρον, τον Νέο Ποινικό Κώδικα ο οποίος εργαλειοποιεί τη δικαιοσύνη προς όφελος και συμφέρον της παλαιάς και της νέας Κυβέρνησης, καθώς επίσης και οι δικαστές που διέκοψαν για μετά την 30η Ιουνίου, φέρουν την πλήρη ευθύνη αυτής της ακραίας μεθόδευσης και όσων θα ακολουθήσουν.

Στις 29 Ιουλίου 2019, οι τακτικοί και οι λαϊκοί δικαστές του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Κακουρημάτων Λαμίας, ενώ κλήθηκαν να λάβουν μία ιστορική απόφαση για την ελληνική δικαιοσύνη, για τις νέες γενιές και εν γένει για την ελληνική κοινωνία, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι η δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, η οποία συγκλόνισε μία ολόκληρη γενιά ήταν ειδεχθής, εξέδωσαν μία απόφαση – ντροπή για την ελληνική δικαιοσύνη. Πρόκειται για μία ακραία μεθόδευση του Δικαστηρίου για συσκότιση και συγκάλυψη της

δολοφονίας του Αλέξανδρου. Μία απόφαση προδιαγεγραμμένη, που επιβράβευσε τους αμετανόητους δράστες και αν δε γίνει αποδεκτή η αναίρεση αυτής από τους δικαστές του Ανώτατου Δικαστηρίου της χώρας μας, θα γεννήσει και άλλους Κορκονείς, και φυσικά, και άλλα θύματα – αθώους πολίτες, ενώ παράλληλα πρόκειται για μία απόφαση η οποία εδραιώνει επικίνδυνα την ατιμωρησία της αστυνομικής βίας και της αυθαίρετης οπλοχρησίας από τους αστυνομικούς εν καιρώ ειρήνης. Ο καιρός πριν την ψήφιση του Ν. 3169/2003, οπότε ίσχυε ο επί γερμανικής κατοχής ψηφισθείς Νόμος 29/1943 και το μετέπειτα ΠΔ 141/1991, τα οποία έδιναν μεγάλη αυτονομία δράσης στους αστυνομικούς σχετικά με τη διεξαγωγή των αστυνομικών επιχειρήσεων, τη χρήση όπλων και την προσφυγή στη χρήση βίας, ευτυχώς έχει παρέλθει ανεπιστρεπτή. Η καταδίκη των αστυνομικών ήταν επιτακτική και επιβεβλημένη, γιατί στη συνείδηση των ανθρώπων έπρεπε να εδραιωθεί ότι και οι αστυνομικοί τιμωρούνται όταν παραβιάσουν τους νόμους και τους κανόνες και ότι δε μένουν ατιμώρητοι, όπως μέχρι σήμερα έμειναν όσοι αστυνομικοί διέπραξαν τέτοιου είδους ειδεχθή εγκλήματα, γεγονός το οποίο ενθάρρυνε φυσικά και τους εν λόγω κατηγορούμενους να δολοφονήσουν, γιατί πίστευαν ότι θα επέστρεφαν σπίτι τους, όπως ακριβώς και οι προηγούμενοι. Η εθιμική ατιμωρησία της αστυνομικής βίας οδηγεί αναμφισβήτητα σε άνιση μεταχείριση των αστυνομικών αφενός και των απλών πολιτών αφετέρου, ενώπιον της δικαιοσύνης. Το υπηρεσιακό καθήκον δεν έγκειται στο να βγάζει ο αστυνομικός το περίστροφο, να πυροβολεί και να σκοτώνει ανθρώπους. Έργο της Ελληνικής Αστυνομίας είναι η προστασία της ανθρώπινης ζωής, και η χρήση όπλου, δυνάμει κείμενης νομοθεσίας (Ν. 3169/2003 περί οπλοφορίας και χρήσης πυροβόλων όπλων από τους αστυνομικούς και εκπαίδευσής τους σε αυτά), επιτρέπεται μόνο για την υπεράσπιση και την προστασία του συνταγματικώς κατοχυρωμένου εννόμου αγαθού της ανθρώπινης ζωής, όπως αυτό κατοχυρώνεται τόσο στο άρθρο 5 παρ. 2 του Συντάγματος όσο και στο άρθρο 2 της ΕΣΔΑ, ποτέ, όμως, για την αφαίρεσή της.

Ωστόσο, ο Άρειος Πάγος θα επανεξετάσει την αποφυλάκιση του Επαμεινώνδα Κορκονέα, καθώς η Εισαγγελία του Αρείου Πάγου αποφάσισε την άσκηση αναίρεσης κατά της αποφάσεως του Εφετείου της Λαμίας, το οποίο αναγνώρισε στον Κορκονέα το ελαφρυντικό του πρότερου σύννομου βίου, με αποτέλεσμα να σπάσουν τα ισόβια και ο Κορκονέας να αποφυλακιστεί. Μάλιστα, σύμφωνα με τον Άρειο Πάγο, υπάρχει εσφαλμένη ερμηνεία και μη επαρκή αιτιολογία, όπως απαιτεί το Σύνταγμα σε ό,τι αφορά την αναγνώριση του εν λόγω ελαφρυντικού. Το αρμόδιο Ποινικό Τμήμα του Ανώτατου Δικαστηρίου θα επανεξετάσει την υπόθεση και ελπίζουμε να αποκαταστήσει την αδικία. Σε περίπτωση που η απόφαση του αρμόδιου Ποινικού Τμήματος είναι θετική υπέρ της αναίρεσης της εφετειακής απόφασης, ο πρώην ειδικός φρουρός θα δικαστεί εκ νέου από το Μικτό Ορκωτό Εφετείο. Η κρίση των δικαστών είναι πολύ σημαντική όχι μόνο για τον Επαμεινώνδα Κορκονέα αλλά και για άλλους κατηγορούμενους σε δεκάδες εκκρεμείς ποινικές υποθέσεις καθώς θα αποτελέσει νομολογία για την αναγνώριση του ελαφρυντικού του πρότερου σύννομου βίου καθώς και των προϋποθέσεων εφαρμογής του.

Οι δικαστές οφείλουν και χρωστούν πρωτίστως στη μνήμη του νεκρού παιδιού, στην οικογένειά του, στα παιδιά τα οποία ήλθαν σε άμεση επαφή με τον τραγικό θάνατό του, σε όλους όσοι βγήκαν στο δρόμο και φώναξαν, διαμαρτυρήθηκαν για τον άδικο χαμό του, και στην ελληνική δικαιοσύνη, την αποκατάσταση του περί δικαίου αισθήματος που βαθύτατα κλονίστηκε και μία δίκαιη καταδίκη του φυσικού αυτουργού, όπως πρέπει και όπως του αξίζει. Η αξίωσή μας για ένα αδιάβλητο σύστημα απονομής δικαιοσύνης που δε θα συγκαλύπτει ενόχους, για μία δικαιοσύνη όχι τυφλή και υποκινούμενη από σκοπιμότητες, αλλά ανεξάρτητη και αμερόληπτη είναι δεδομένη. Ας αναμετρηθούν λοιπόν οι συνειδήσεις και εμείς ας πούμε πως αυτός ο κόσμος αλλάζει, θα αλλάξει, ή μάλλον θα τον αλλάξουμε εμείς, θα είναι μεσημέρι, και ο ήλιος θα λάμπει...

Δεκέμβρης 2019... Τίποτα δεν έχει ξεχαστεί. Όλα θυμίζουν εκείνες τις σκοτεινές μέρες του Δεκέμβρη του 2008. Έντεκα ολόκληρα χρόνια μετά η οργή ζητά αποκατάσταση της αδικίας ενός Κράτους που δολοφόνησε ένα 15χρονο παιδί μέσω των οργάνων του, τα οποία θέλησαν να επιβάλλουν το δόγμα «Νόμος και Τάξη», όπως ακριβώς προσπαθούν και σήμερα, μέσω μίας άγριας και βίαιης καταστολής προς επίτευξη της «κανονικότητάς» τους. Μία «κανονικότητα» βασανιστηρίων, ξυλοδαλμών, απάνθρωπων και εξευτελιστικών μεταχειρίσεων, ωμής βίας και βίαιης κατάλυσης όποιου ίχνους δημοκρατίας και αν έχει απομείνει. Μία «κανονικότητα» φίμωσης που βρώμισε άλλες εποχές, σκοτεινές, από αυτές που δε θέλεις να θυμάσαι πως υπήρξαν. Μία «κανονικότητα» που παίρνει «Άριστα 10» από κάποιους... Αλέξανδρος Γρηγορόπουλος: ένα από τα θύματα μίας απάνθρωπης πολιτικής. Μίας πολιτικής ενός Κράτους που δεν απολογήθηκε, που δε ζήτησε ποτέ συγγνώμη από μια μάνα που έχασε το γιο της και φωνάζει «Ο γιος μου στο χώμα και οι δολοφόνοι ελεύθεροι!», από ένα παιδί που ήθελε να ζει, να ονειρεύεται, να ελπίζει, να μάχεται, να αμφισβητεί. Όπως θα έπρεπε να ζει κάθε παιδί, γιατί «αν γλιτώσει το παιδί υπάρχει ελπίδα»... Και δυστυχώς δε θα γυρίσει ξανά πίσω, γιατί τιμωρήθηκε... Έτσι απλά... Με μια σφαίρα... Από το χέρι ενός αμετανόητου αστυνομικού, που επίσης δεν είπε ποτέ «Συγγνώμη Αλέξανδρε...»...

#αρθρο #Γρηγορόπουλος #Μαρία Στεργίου